

РОЗДІЛ 1 КСАВ'ЄР

Три роки тому...

Хто вона така?

Я напружую зір, розглядаючи зернисте чорно-біле зображення на екрані та силуючись краще роздивитися молоду жінку. Її брови різко хмуряться за мить до того, як вона підходить до моєї мішені — Бенджаміна Маккензі — і тицяє пальцем у груди. Хоч мене послали стежити за ним, я не можу відірвати від неї погляду.

— Ти не змарнуєш цю можливість заради мене, — ще раз тицяє вона пальцем йому в груди, хоч він і значно вищий за неї.

Після цього дівчина впирає руки у свої обтягнені джинсами стегна та сердито дивиться на нього знизу вгору. Норовлива штучка.

— Ця стипендія занадто важлива, щоб її профукати. Я серйозно. Він лагідно бере її обличчя у свої долоні.

— Не знаю, як би я жив, якби з тобою щось трапилось, — шепоче він. — Ти для мене — усе, Лайло.

Бенджамін має слабе місце. Ця дівчина його погубить.

Якщо Обсидіановий орден дізнається про неї...

Я видихаю, і цей звук розчиняється в мертвій тиші порожньої кімнати. Невдовзі ця частина його життя — разом із цією дівчиною — безслідно зникнуть, як і цей занедбаний будинок, у якому я зараз сиджу. Брудна, блякло-біла фарба місцями лушиться, а скло вкрите тріщинами, наче павутинням. Справжня тобі смертельна пастка.

Я в такій усе життя прожив, тільки моя була розкішною. Попри те що дівчина роздратовано закочує очі, вираз її обличчя стає м'якшим.

— Та нічого зі мною не станеться. Ти ж навчив мене давати відсіч. Пам'ятаєш?

Бенджамін хитає головою:

— Цього замало. Ходімо зі мною? Я знайду, як нам...

— Як нам — що, Бене? Ховатимеш мене кілька наступних років у своїй кімнаті в гуртожитку? Послухай, я в курсі, що ти добре знаєшся на компах, але це навіть для тебе занадто.

Вона робить паузу, погляд її стає рішучим.

— До того ж сам знаєш: я не можу кинути малих.

Моя мішень завмирає: навіть у крихітну лінзу камери видно, як напружується кожнісінький його м'яз.

— Знаю, — шепоче він.

Вона з іронічною посмішкою відступає від нього та розгладжує свою вицвілу синю майку.

— А якщо той козел знизу спробує щось утнути, я йому сраку на вуха натягну. Ото й усе.

Я оцінюю поглядом її фігуру. Вона тендітна, зі злегка округлими стегнами, майже без м'язової маси, а зростом ледь вища за півтора метра. Ну, якщо вона може становити для когось загрозу, то я, бляха, Зубна фея.

Бенджамін хапає її за плечі та легенько трусить. Шокований вираз на обличчі дівчини швидко змінюється на насторожений,

але це ніщо у порівнянні зі сповненою відчаю енергією, яку випромінює він.

— Слухай сюди! — каже він. — Френк — тупий, але він сильніший за тебе.

Вона виривається з його рук, і волосся розсипається її спиною.

— Значить, я буду швидшою.

— Трясця, Делайло!

Він кричить так голосно, що, присягаюся, чую його голос не тільки з динаміків мого ноутбука, а й через вулицю. Він щось бурмоче собі під ніс, і я розумію, що він повторює її ім'я. Я аж кривлюся.

Сподіваюся, це не справжнє її ім'я. Бо якщо так — Бенджаміну справді варто її кинути.

Він куйовдить рукою волосся.

— Яка ж ти наївна. Адже тобі чудово відомо, що Френк із тобою зробить, тільки-но завтра вранці я вийду за ці двері.

— Я не дам цьому статися, — каже вона, і ніздрі її роздуваються від огиди.

Вона уважно дивиться на нього. Цікаво, якого кольору її очі?

— Ніхто не скривдить ані мене, ані дівчат, — додає вона.

— Ти не зможеш уникати його протягом трьох років, — зазначає Бенджамін. — Не будь дурною.

Її нижня губа починає тремтіти, і я задивляюся на ті пухкі губи. Йй, певно, щонайбільше п'ятнадцять, максимум — шістнадцять років, але на вигляд вона вже як зріла жінка. Не дивно, що ця дівчина привертає до себе увагу — бажану чи ні.

— Не смій зі мною говорити в такому тоні, — каже Делайла, і в її голосі, попри емоційність розмови, відчувається твердість. — Якщо Френк хоч пальцем торкнеться мене, Емілі або Сандри — я його вб'ю.

— Це я мав би його вбити, — схрещує руки на грудях Бенджамін. — Тоді мені не довелося б за вас хвилюватися.

Я б так і зробив, але мене для цього готували. Нічого, скоро ти сам про це дізнаєшся, новобранцю.

— Ні, Бене, — зітхає Делайла. — Це повинен бути самозахист, а то в тюрму загримиш. І хто з нас дурний, га? — вона з викликом підіймає голову. — Слухай, я більше не збираюся з тобою сперечатися. Коли припиниш на мене дутися — зайди попроситися.

Вона грюкає дверима, виходячи, і моя мішень здригається всім тілом. Я шкірюся. Хоч би ким була ця дівчина, вона крутить Бенджаміном як захоче.

Я перемикаюся на камеру в кімнаті Делайли. Там усе так само, як у Бенджаміна: ліжка, тумбочка і майже жодних особистих речей чи прикрас.

Якщо не брати до уваги її вроди.

Я виріс серед багатства та жінок, які вміють використовувати його на свою вигоду. Лахи, косметика, медичні процедури. Усе, що можна купити, я вже бачив. Привабливість Делайли мене не вражає.

Я дозволяю собі кілька хвилин поспостерігати за нею лише тому, що вона важлива для моєї мішені. Делайла підходить до ліжка та сідає на матрац, застелений потертою ковдрою. Потім бере снігову кулю із замком усередині й проводить пальцями по гладкій поверхні.

Коли дівчина вдивляється всередину, її брови хмуряться, а губи стискаються. Заінтригований виразністю міміки дівчини, я спостерігаю за нею. Вона навіть не намагається приховувати своїх емоцій. Яка вразливість.

Натиснувши кнопку, я перемикаюся на кімнату Бенджаміна. Коли на екрані нічого не виявляється, швидко пробігаюся по всіх інших камерах, намагаючись його знайти. Моєї мішені немає ані в коридорі, ані на сходах, ані у вітальні.

Здивований його раптовим зникненням, я стуляю губи, але щойно на моніторі ноутбука з'являється зображення з кухні,

мій пульс пришвидшується. Бенджамін, стиснувши кулаки, стоїть у дверях. Його названий батько Френк Голдштайн, діставши з холодильника пляшку пива, випрямляється, відкорковує напій та робить довгий ковток.

— Якого біса тобі знову треба? — нерозбірливо бурмоче він.

Бенджамін заходить на кухню, переступаючи через сміття, розкидане по нерівній лінолеумовій підлозі. Стільниці захаращені порожніми бляшанками з-під пива, зім'ятими пачками від чипсів, а кухонні шафи висять косо, наче от-от попадають. Я встигаю відчутти огиду лише на мить, бо раптом чую в навушниках голос моєї мішені. У тоні відчувається рішучість, від якої кров негайно наповнює адреналін.

— Ти знаєш, навіщо я прийшов, — каже він.

— Через ту свою малу дівку? — відмахується Френк; коли Бенджамін киває, старший чоловік шкіриться: — А що з нею?

— Тримайся від неї якнайдалі. І від інших також.

— А то що? — фиркає чоловік.

Бенджамін, випромінюючи загрозу, ступає крок уперед, і я різко підводжуся. Хоч мені було наказано тільки стежити за позашлюбним сином покійного Гарольда Маккензі, я майже на сто відсотків упевнений, що родини-засновниці не хочуть його смерті.

І це не трапиться у мою зміну.

Якщо він загине, можна вважати, що я сам собі підписав смертний вирок.

Натягнувши каптур, щоб приховати обличчя, і швидко збігаю скрипучими сходами, вилітаю через задні двері та мчу через вулицю до будинку, за яким стежу кілька останніх днів. Підшви моїх черевиків лунко стукають по тротуару, а потім звук кроків стихає у високій траві на задньому подвір'ї. У голові крутяться всі можливі варіанти розвитку цієї сутички, і жоден мене не влаштовує.

Пістолет за поясом заспокоює моє шалене серцебиття. Утім, у такій ситуації потрібна тиша. Хоча в цьому гівняному районі постріл нікого б не здивував.

Я тягнуся до ножа, схованого в черевіку, пальці машинально стискають знайоме руків'я — відлуння жажів, що досі мене переслідують.

А сьогодні я й сам стану чийось нічним кошмаром.

Чути чоловічий рик і глухий стукіт — я кидаюся до задніх дверей, що ведуть на кухню. Крізь вікно спостерігаю за цим гівняним шоу, через яке в мене можуть виникнути проблеми з Орденем — і, що важливіше, з моїм власним батьком.

Френк притиснув Бенджаміна до холодильника. Щоразу, коли він б'є юнака, пляшки всередині дзенькотять. Моя мішень завдає непоганого удару у відповідь, але цього замало. Якщо я негайно не втручуся, йому за кілька хвилин каюк.

Я хапаюся за дверну клямку, але саме тієї миті помічаю краєм ока біляве пасмо волосся. До кухні вривається Делайла, волосся розлітається в неї за спиною, а нефритово-зелені очі широко розплющені та горять люттю.

Одним блискавичним рухом вона хапає з кухонного столу ніж і всаджує його Френку в спину. Той, закинувши голову, реве, мов поранений ведмідь. Дівчина з хрипом висмикує лезо і б'є знову.

Її дика краса мене заворожує.

Мої губи розтуляються, я рвучко ковтаю повітря, не звертаючи уваги на крики болю Френка та задихані попередження Бенджаміна. Делайла кидається між ними й займає оборонну позицію, ставши між моєю мішенню та своїм названим батьком. Крихітні багрянні бризки вкривають підлогу, і ще одна тоненька цівка крові звивається її піднятою рукою, розмальовуючи шкіру картиною жорстокості.

Вона до біса прекрасна.

— Якщо торкнешся його, — каже Делайла, — я тебе вб'ю. Вона говорить так тихо, що я ледве її чую, але в голосі — пекучий вогонь.

— Я не жартую, Френку.

Делайла — ім'я біблійної героїні, що зрадила чоловіка, якого повинна була кохати. Ця дівчина, як і всі інші жінки, що я знав, мала б відповідати своєму імені. Та це не про неї.

Я помилявся. Вона — загроза. І не тільки для Бенджаміна.

Якщо саме це заманило мою мішень до пастки, мов звіра, де він тепер чекає на смерть, то я цілком його розумію. І заздрю йому. Охрініти як заздрю.

У мені здіймається хвиля жадання. Вона така несподівана й потужна, що я відступаю і послаблюю хватку на руків'ї ножа. Делайла — це щось неймовірне; тип жінки, про існування якого я навіть і не здогадувався. Та, що здатна ризикнути собою заради іншого, навіть якщо це коштуватиме їй життя. Ця глибока, непорушна відданість...

Як же я цього хочу.

І потребую.

Потребую її.

Мені начхати, що символізує її ім'я.

Делайла — моя.